

عنوان مقاله:

امکان سنجی تبدیل خیابان شهری به پیاده راه بارویکرد ارتقاعاتاملات اجتماعی در راستای توسعه پایدار شهرنمونه موردی: خیابان سجادشهرمشهد

محل انتشار:

همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمدرضا مبهوت - عضو هیئت علمی موسسه آموزش عالی خاوران دانشجو دکتر برنامه ریزی شهری دانشگاه فردوسی

مهسا حق پناه - دانشجوی مهندسی شهرسازی دانشگاه خاوران

شرمین قاسم زاده کاشانی - دانشجوی مهندسی شهرسازی دانشگاه خاوران

خلاصه مقاله:

معابر شهری از عناصر اصلی در فضاهای شهری گذشته به شمار می رفتند که از قابلیت پیاده مداری بالایی برخوردار بوده اند. امروزه کیفیت و جذابیت فضاهای عمومی شهری به یکی از مهمترین سنجه های توسعه یافتگی بدل گردیده است. در این میان، پیاده راه ها بدلیل قابلیت های خاص خود در ایجاد فرصت تعاملات اجتماعی و نیز به عنوان پهنه هایی چند عملکردی از نقشی اساسی برخوردارند. در شهرسازی معاصر، حرکت پیاده و نیازها و حقوق طبیعی انسانی پیاده، کمتر مورد توجه برنامه ریزان و طراحان شهری بوده و راه های پیاده، نه به عنوان بخشی مستقل از فضاهای شهری، بلکه به عنوان تابعی از حرکت سواره می باشد. با توجه به مشکلات پیچیده افراد وجود و تحقق مسیر پیاده که بیشترین سطح تعاملات اجتماعی را در مجموعه فضاهای شهری دارا است، لازم دانسته تا به هدف این پژوهش که رسیدن به راهکارهایی اجرایی برای افزایش تعاملات اجتماعی و کیفیت فضاهای عمومی شهری با اولویت به حرکت عابر پیاده و افزایش حضور افراد در فضا های شهری و فضای مناسب زندگی با کیفیت بالا جهت افزایش پیاده مداری برسد. خیابان سجاد به عنوان یکی از مراکز خرید مطرح در سطح شهر مشهد توجه به این مهم را برانگیخته است، در این راستا با استفاده از روش توصیفی-تحلیل به معرفی و ارزیابی معیار های پیاده مداری پرداخته شده است

کلمات کلیدی:

فضای شهری، پیاده راه، پیاده مداری، تعاملات اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/413795>

